

Emendatio Lucianea.

Lucianus in libro de historia scribenda, postquam simplex ac sincerum orationis genus commendavit, poeticum vituperavit, § 45 ita pergit: „κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε (scil. τῇ ἱστορίᾳ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιώσῃ) μέγιστος παρακινήσῃ καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα“. Quid hoc loco est κορύβαντα? Explicatur ἐνθουσιασμόν, sed haec significatio analogia prorsus caret. Conici posset κορυβαντισμόν, nisi hic ad saltationes insanas, non ad poesin spectaret. Itaque emendavi lenissima mutatione ὀκρίβαντα, ut sententia haec sit: »gerathen sive verschlagen werden auf die Schaubühne der Poesie«. ποιητικῆς vero, non τραγικῆς scripsit Lucianus, quia etiam comoedi, rhapsodi, aliorumque poematum recitatores in theatris audiebantur (cf. Athen. id 12 — 13). De ocribante (= scaena, proscaenium, suggestus), in quo actores versabantur cf. Wieselerum in encyclop. Halensi sect. I, vol. 83, p. 206 sq. Simili imagine Plutarchus utitur in morall. p. 405 d: „τὴν δὲ Πυθίας φωνὴν καὶ διάλεκτον ὥσπερ ἐκ θυμῆλης, οὐκ ἀνήδυντον οὐδὲ λιτήν, ἀλλ' ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφορᾷ ὀνομάτων“ et Lucianus ipse paullo antea (§ 22): „ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκὸς εἶναι τραγῶδ' ὧ τὸν μὲν ἕτερον πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ βεβηκότι“ κ. τ. λ.

Lipsiae.

G. Roscher.